

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Εν τῇ ἀλλοδαπῇ Δραχ. χρυσῶν 15

Ἀρχεται ὑπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (Ποῖα προθέσεις ἐμφαίνονται τῶν Τούρκων ἐν τοῖς μεθοριακοῖς ἐπεισοδίοις). — Πῶς ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ Κουβέιτ καὶ ἐπὶ τοῦ Μωχαμέτ ἡ κυριαρχία τῆς Ἀγγλίας. — Ἀγγέλωματα καὶ θρύλοι. — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Τελευταῖαι εἰδήσεις. — Ἐπιφυλλίς (Περὶ τῶν Ἑλληνικῶν γράμματα φιλολογικῆς ἐπιστήμης Α. Ν. Σκιά).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 Φεβρουαρίου 1911.

Μόλις ὁ ἥλιος ἤρχισε λύνων τὰς ἐπὶ τῶν ὁρέων χιόνας προαγγέλων τοῦ φαιδρῶ καὶ χλοεροῦ ἔαρος τὴν προσέγγισιν καὶ οἱ Τούρκοι, ἐχθροὶ πάσης ἀνθρώπου, ἔβαψαν τὰς κλιτύς τῶν πρὸς τὴν Θεσσαλίαν διακλαδύσεων τοῦ Ὀλύμπου δι' αἵματος ἐλληνικοῦ δύο, πιθανώτατα δὲ πέντε Ἑλλήνων εὐζώνων, οὓς ἐδολεφύθησαν γενναίως. Διότι τὸ φονεῦν ἀνυπόπτους καὶ συλλαμβάνειν δι' ἀπάτης καὶ κακοურγεῖν κατ' ἀόπλων εἶναι ἀρετὴ κατ' ἐσχολίαν τῶν Τούρκων.

Τὸ ἐπεισόδιον, πλὴν τῆς ἀνεπανορθώτου ζημίας τῶν ἀτυχῶν γονέων, οἵτινες οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδωσι τῶν ἐλπίδων τὰ γλυκύτατα στριγγίματα, θὰ ἦτο ἄνευ εὐρυτέρας σημασίας, ἂν μὴ ἐν αὐτῷ δὲν ἐμφαίνοντο πρόδηλοι αἱ διαθέσεις τῶν γειτόνων, ὅπως προκαλέσονται πάση θυσίᾳ ἐρίδας καὶ συγκρούσεις πρὸς ἡμᾶς ἰδίᾳ, οὓς νομίζουσιν ἀσθενεστεροὺς καὶ εὐκαταβλητοτέρους καὶ ἀποτρέψωσι τὴν προσοχήν τοῦ δημηγέροι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυσφοροῦντος τουρκικοῦ ὄχλου ἐνεκα τῶν ἐν Ἑμένῃ ἰδίᾳ πραγματικῶν ἀπὸ τῆς ἀθλίας ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ κράτους τῶν.

Ἄν οὕτως ἔχῃσι τὰ πράγματα, καὶ καθ' ἡμᾶς οὕτως ἔχουσι, τὸ αἰματηρὸν ἐπεισόδιον δὲν θὰ μείνῃ μεμονωμένον. Θὰ φονεύσῃσιν ἡμῶν καὶ ἄλλους στρατιώτας, νέας θὰ στήσῃσιν ἐνέδρας καὶ θὰ ἀναγκάσωσιν οὕτω τὰς συνοριακὰς φρουράς μας παρὰ πᾶσαν δσὴν διηποτε αὐστηρητάτην διαταγὴν τοῦ ὑπουργείου νὰ ἀποδώσωσι τὰ ἴσα, νὰ ἀμυνθῶσιν. Ἡ ἄμυνα θὰ προκαλέσῃ τὴν ἀντεπίθεσιν καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον διὰ τοῦ τοιούτου τρόπου νὰ προετοιμάζωσιν αἰφνιδίαν τινὰ εἰσβολὴν τοιαύτην ληστρικῶ τῷ τρόπῳ, ὅπως μᾶς ἐξουθενώσωσιν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὅπως συντρίψωσιν ἡθικῶς τὸν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμόν, ὅπως προκαλέσωσι τοὺς ἀλαλαγμούς τοῦ ἀγρίου μουσουλμανικοῦ κόσμου, ἐνδὲν εὐφραίνει οὐδὲν πλείοτερον τῆς ταπεινώσεως τῶν Ἀπσίων.

Κατὰ τοιούτων ἐνδεχομένων τί πράττομεν ἡμεῖς; Θὰ ἀντιτάξωμεν καὶ τώρα εἰς τὰ ἀνερρώσεως τὸ ὄχρῳμα, εἰς δὲ παραβιάζομενοι καὶ καταισχυρόμενοι κατοχυροῦνται οἱ νωθοί, οἱ ἡλίθιοι, οἱ καταπεπτωκότες λαοί, τὸ ὄχρῳμα τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν κανόνων τοῦ διεθνούς δικαίου, δι' ὧν τὸσάκις ἐπὶ Δηλιγιάννην, Θεοτόκην καὶ Ῥάλλην ἐκεραυνολήσαμεν τοὺς ἀγρίους γείτονας; Θὰ ἐπικαλέσωμεν καὶ πάλιν κατὰ τὸ αἰώνιον ἡμῶν σύστημα τὴν ἀρωγὴν τῶν ὑψηλῶν συγγενῶν ἢ τὴν συνδρομὴν τῶν Προστατῶν, ὅπως ἐλευθερώσωσιν τὸν Τύραννον καὶ τὴν Λάρισαν ἀπὸ τῆς ἐνδεχομένης αἰφνιδίας ὑπὸ τῶν Τούρκων καταλήψεως τῶν;

Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐλληνικὸν λεξικόν καὶ ὅπου ἀναγράφεται ἡ λέξις «ἀνθρώποις» πρέπει νὰ τεθῇ ἡ «κατάπτωσις». Ἀλλὰ πεποιθήμεν, ὅτι δὲν διαφεύγουσι τὴν προσοχήν τῆς κυβερνήσεως Βενιζέλου τὰ τεχνάσματα τῶν Τούρκων καὶ ὅτι ἐπιτελεῖται ἡ δεύουσα ἐργασία καὶ καταβάλλεται ἡ ἀναγκαία προσοχή, ὅπως ματαιωθῇ πᾶσα ἐλπίς τῶν Τούρκων ἐπὶ εὐκόλου καὶ ἀμαχίῃ τοῦ εἰσβολῆς εἰς Θεσσαλίαν.

Ἀναμφιβόλως αἱ συνθήκαι δὲν ἀπώλεσαν πᾶσαν σημασίαν. Τουναντίον μάλιστα παμμέγιστον εἶναι τὸ κράτος τῶν, ὅταν ὁ ἐπικαλούμενος αὐτὰς ἔχῃ τὴν ἰκανότητά τὰς ἐπιδεικνύῃ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς λόγῃς του καὶ ἐπ' αὐτῆς νὰ τὰς ἀγγίγῃ μέχρις οὗ σημείου δύναται νὰ διώξῃ τὸν παραδιδάσκειν τῶν.

Ἐπὶ δύο τώρα ἔτη καὶ ἡμισυ ὅχι μόνον δὲν προκαλοῦμεν, ἀλλ' ἀνεχόμεθα μετὰ παγκοίνως ἐν Εὐρώπῃ ὡμολογημένης ὑπομονῆς καὶ ἐγκαρτερήσεως προτοίας προσβολῆς, ταπεινώσεως, ὕβρεως. Πρέπει ὅμως νὰ δείξωμεν εἰς τοὺς παραφρονήσαντας Τούρκους, ὅτι ἡ Ἑλ-

λάς, χριστιανικὸν βασίλειον, ὅπερ ἰδρύθη διὰ ποταμῶν αἱμάτων, δὲν εἶναι καὶ δὲν κατέστη οὐτε σινική αὐτοκρατορία, οὐτε τουρκική, ὥστε νὰ ἀνέχεται αἰφνιδίας ἐπελάσεις καὶ διαμελισμούς ἀπροσδοκίτους, πρέπει νὰ δείξωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι προσβολαί, ἀς ὅχι οἱ ἀδύνατοι, ἀλλ' οἱ καταπεσόντες εἰς τὸ ἐσχατον ὅριον τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἐξαχρείωσως λαοὶ δύναται μόνον νὰ ἀνεχθῶσιν.

Λέγομεν πάντοτε ταῦτα μετὰ τὴν ἀδιάσειστον προσδοκίαν, ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἀντὶ νὰ κατατρίβῃται μετὰ τὰ νομοθετικὰ δοκίμια τοῦ παιδικῶς μεγαλοδοξοῦ Ἀρχάδος συνυπουργοῦ του ἔχει ἀπερίσπαστον τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῷ σημείῳ ἐκεῖνον, ἐξ οὗ ὠρμήθη ἡ ἐπανάστασις ἢ δημιουργήσασα αὐτὸν πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος.

ΠΩΣ ΗΠΛΩΣΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΝ ΤΗΣ Η ΑΓΓΛΙΑ

ΕΠΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΕΡΙΜΑΧΗΤΩΝ ΣΗΜΕΙΩΝ
ΤΟΥ ΠΕΡΣΙΚΟΥ ΚΟΛΠΟΥ ΚΟΥΒΕΪΤ
ΚΑΙ ΜΩΧΑΜΕΡΑΧ

Πολλὸς λόγος γίνεται ἐν τῷ παγκοσμίῳ τύπῳ περὶ τῆς διαδοχῆς ἡδὴ ῥωσογερμανικῆς ἐν Ποσιδάμῃ συμβάσεως, δι' ἧς ἡ Γερμανία ἀπὸ τῆς Τουρκίας ὡς ἀπὸ γεφυράς προλαίπει τὴν εἰς τὴν Μέσσην Ἀσίαν καὶ τὰς Ἰνδίας εἰσόδον τῆς καὶ ἐπιδοῖται τὸ ἀπὸ πολλοῦ μελετώμενον μεγαλεπήβολον βούλευμα τῆς ἡγεμονίας ἐπὶ τῆς οἰκουμένης καταπαλαίουσα ἀπανταχοῦ ὅπου συναντᾷ αὐτὴν τὴν ἀντίζηλόν τῆς Ἀγγλίαν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ θαλασσία αὕτη Δύναμις ἄνωθεν προσδοῶσα τὰ μέλλοντα ἔχει ἤδη λάβει τὰς προφυλάξεις τῆς. Προ πολλοῦ τὴν εἰς Ἰνδίας ἀγροῦσαν μεγάλην λεωφόρον, ἣτις περὶ τοὺς καλεῖται κόλπους, κατέστησεν ἀγγλικὴν θαλάσσαν, οὐδὲν δὲ ἐπικαιρόν σημείον ἀρξάν ἐξω τῶν φροντίδων τῆς. Τοιαῦτα σημεία εἶναι τὸ Κουβέιτ καὶ τὸ Μωχαμέραχ ἐπὶ τοῦ μυχοῦ τοῦ περσικοῦ κόλπου, σημεία κείμενα ἐπὶ τῶν ἐσχατιῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἐν ἧ εἶναι πεπωμένον νὰ διεσπασθῇ ἀπ᾽ ἐπὶ τῇ ἡγεμονίας τοῦ κόσμου πανευρωπαϊκῇ πάλῃ.

Ὡς τοιοῦτοι οἱ τόποι οὗτοι ἐνδιέφερονται τὰ μέγιστα καὶ ἡμᾶς τοῦ; Ἑλλήνας καὶ διὰ τοῦτο ἐκείναμεν ἀναγκάσιον νὰ μεταφέρωμεν ὧδε ἄρθρον τῆς Correspondance d'Orient καθ' ὃ μετεφράσθη ὑπὸ τῆς βυζαντινῆς «Πολιτικῆς Ἐπιθεωρήσεως» ἔχον ὧδε:

Ἡ συνέντευξις τῆς Ποσιδάμης, ἡ ὑποθεσίσα ἀγγλο-γερμανικὴ συνεννόησις, ἡ ἀποβλήπουσα εἰς τὸ τέρμα τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς Βαγδάτης, καὶ τὰ τελευταῖα γεγονότα, ἐπέσυραν τὴν προσοχήν τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καθ' ὃν χρόνον τὰ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν ἐκλογικὴν περιφέρειάν του περιοδεύει ἀρθροῦ τοῦ Μπαμπὰν Ζαδὲ Ἰσμαῖλ Χακκὶ βέη, βουλευτοῦ Βαγδάτης, διηγείραν τὰς ὑπονοίας τῶν κυβερνούντων τὴν Νέαν Τουρκίαν ἀνδρῶν. Οὕτως ἡ Ἀραβικὴ Μεσοποταμία καὶ ὁ Περσικὸς Κόλπος, τὸ Κουβέιτ καὶ τὸ Μωχαμέραχ, εἶναι εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

Ἡ πόλις Κουβέιτ, ἀριθμοῦσα σήμερον 20000 κατοικῶν, εἶναι ἔργον τοῦ Σείχου Σαμπάχ προγόνου τῆς οἰκογενείας «Ἑλ Σαμπάχ», ἣτις καὶ κυβερνᾷ αὐτὴν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ὁ Σαμπάχ, ἀλλοῦς ἄλλους, ἐγκατεστάθη ποτὲ εἰς τὴν μικρὰν ταύτην πόλιν, ἵνα ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀντήλασεν ἐν Βασόρᾳ τοὺς ἰχθυεῖς τοῦ με φονικας, τοὺς ὁποίους ἐπώλε ἀκολούθως εἰς τοὺς Βεδουίνους ἀμφοτέρων τῶν ὀχλῶν τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Ἐντὸς δέκα ἐτῶν αἱ ὀλίγαι αὐταὶ καλύβαι, ἐνθα ἔζον τρεῖς μόλις δεκάδες ἀνθρώπων, μετετράπησαν εἰς κώμην τριακοσίων ἕως τετρακοσίων ψυχῶν.

Ὁ Σείχης Σαμπάχ, ἰδρυτὴς τοῦ λιμένος τούτου καὶ γενάρχης τῆς δυναστείας αὐτῆς, ἀφῆκεν ἕνα μόνον υἱόν, τὸν Ταμπέρ, ὅστις ἀφῆκεν ὁμοίως μονογενὴ υἱόν, ὀνόματι Σαμπάχ, πατέρα τοῦ ἤδη κυβερνήτου τοῦ Κουβέιτ καὶ τριῶν ἄλλων τέκνων, Ἀμπτουλλάχ, Μωχαμέτ καὶ Ἀζερᾶχ.

Ἡ Ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις, βλέπουσα ὅτι ἡ σπουδαία τῆς τοῦ Κουβέιτ ἡδύναξ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἔσχε τὴν εὐφῶ ἐμπνευσιν νὰ τὸ ἐνώσῃ μετὰ τὴν πόλιν Βασόραν, πρωτεύουσαν ὁμωνύμου διοικήσεως, περιλαμβανομένην τότε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βαγδάτης: ὁ Μωχαμέτ Ἑλ-Ἀντασανῆ, σείχης ἰθαγενὴς τοῦ Κουβέιτ, ὠνομάσθη ναῖτης (προστά-

μενος) καὶ ὁ Ἀβδουλλάχ, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Σαμπάχ, καίμακάμης Κοβέιτ μετὰ τὸν τίτλον πασσᾶ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τίτλος περιήλθον εἰς τὸν ἀδελφόν του Μωχαμέτ. Μετὰ δὲ καὶ τὸν θάνατον τοῦ τελευταίου τούτου καὶ τοῦ μικροτέρου τοῦ ἀδελφοῦ Ἀζερᾶχ, τὸν τίτλον καὶ τὴν ἀρχὴν ἰδιοποιήθη ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Μουμπάρεκ-Ἑλ-Σαμπάχ, τανὺν διοικητὴς τοῦ Κουβέιτ ὅλος ὁ μισθός, τὸν ὅποιον ὁ καίμακάμης ἐλάμβανεν ἐτησίως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἥσαν 500 καράνια (500,000 ὀκάδες) Χουρμάδων.

Ὑπὸ τὸν Μουμπάρεκ-Ἑλ-Σαμπάχ ἡ ἐξουσία τῆς κεντρικῆς διοικήσεως ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Μωχαμέτ καὶ τοῦ Ἀζερᾶχ, ἀδελφῶν τοῦ νῦν διοικητοῦ, ἡ Ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις εἶχεν ἀρνήσῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Μουμπάρεκ, θέλουσα ν' ἀποφύγῃ δυσάρεστον προηγούμενον ἐπειδὴ ὅμως τὸ κακούργημα ἔμεινεν ἀτιμώρητον, ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ σείχου, κλονισθεῖσα κατ' ἀρχάς, ἀποκατέστη βαθμυδὸν καὶ ὁ πληθυσμὸς ἐφάνη ὡς νὰ ἐλησμονήσῃ τὸ διαπραχθέν ἐγκλήμα.

Ἐν ἔτει 1899, ὁ Φεΐζ πασσᾶς, Νομάρχης Βαγδάτης, ἀπέστειλεν ἐναντίον τοῦ Σείχου τοῦ Κουβέιτ τὸν Μεχμέτ Φαζήλ πασσᾶν μετὰ σημαντικὴν δύναμιν, διέταξε δὲ καὶ τὸν Ἀμπντέλ-Ἀζίζ-ἱμὴν Ἀλ-Ρεσῖδ νὰ βαδίσῃ καὶ αὐτὸς ἐναντίον του. Ὁ Μουμπάρεκ, ὡς ἀνθρωπὸς ὀξυδερκής καὶ ἱκανός, ἀπειλούμενος ἐκείτρωθεν καὶ μὴ αἰσθανόμενος, τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῇ εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιθέσεις, ἐπάτη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Μπουσῆρ, διαμονῆς τοῦ γενικοῦ προέξου τῆς Ἀγγλίας, ἵνα τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Συμφωνία ὑπεγράφη ὑπὸ τῶν δύο συμβαλλομένων μερῶν, ἐπικυρωθεῖσα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως τῶν Ἰνδιῶν. Ἐνα μῆνα κατόπιν ὁ Μεχμέτ Φαζήλ πασσᾶς ἠναγκάσθη μετ' ὧν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ παλινδρομῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βαγδάτην.

Ἡ Ἰψηλὴ Πύλη, ἀπολέσασα τὸ ζήτημα ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητος τοῦ Φαζήλ πασσᾶ, ὅστις καθ' ὃ λέγεται, εἶχεν ἀπαιτήσει ἀπὸ τὸν Σείχην Μουμπάρεκ τὸ ποσὸν 25000 Ἀπ. Ἀγγλίας, ἵνα τὸν ἀναγνωρίσῃ ἐν τῇ ἀρχῇ, κατέφυγεν εἰς τὴν διπλωματίαν.

Οὕτω κατὰ τὸ θέρος τοῦ αὐτοῦ ἐτους πρεσβεῖα ἐξ ἐγκρίτων Ἀράδων τῆς Βασόρας ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἐπιβαίνουσα τῆς ὀθωμανικῆς φυλακίδος Μερρίχ, ἵνα καταπέσῃ τὸν σείχην νὰ ἐπιστρέψῃ ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Χαλίφου. Δύο ἀγγλικά καταδρομικὰ περιέμενον τὴν φυλακίδα εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Κουβέιτ. Ἀμα τῇ ἀφίξει τῆς, ὁ ὀθωμανὸς πλοίαρχος ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ ἀγγλοῦ συναδέλφου τοῦ τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ ἐπίσκεψίς του; τοῦ ἀπηγγέλλετο δὲ ὁ τελευταῖος, ὅτι οὐδὲν πᾶσαν ἀποβίβαν καὶ τὸν παρεκάλει, ἵνα ἐντὸς εἰκοσitetραῶρου ἡμῆρας τῆς εἰς Βασόραν ἀγούσης, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἐκτοτε τὸ Κουβέιτ θεωρεῖται ὡς κείμενον ὑπὸ τῇ ἀγγλικῇ κυριαρχίᾳ.

Τὸ Μωχαμέραχ ἀδικριονετικῶς κεῖται ἐπὶ περσικοῦ ἐδάφους. Πεντήκοντα ἀριθμοῦνται ἔτη ἀπὸ τὸν χρόνον, καθ' ὃν συνήρθη ἡ μετὰ κυβερνήσεων Ταχεράνης καὶ Κωνσταντινουπόλεως συνθήκη, ἡ ἀποβλήπουσα τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν. Ἡ περσικὴ Κυβέρνησις εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ σεβασθῇ τὰ ὀθωμανικὰ σύνορα τοῦ Χανικὴ καὶ ἡ Ὁθωμανικὴ Κυβέρνησις τὰ σύνορα τοῦ Μωχαμέραχ. Ὅθεν ἐκτοτε ἤδη οὐδεὶς ὑπῆρχε λόγος διακαρτερίας.

Ἡ περσικὴ Κυβέρνησις, στοιχοῦσα τῷ δικητικῷ αὐτῆς συστήματι, ἐξεχώρησε τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν, ὑπὸ τὸν τίτλον χωροδεστοσίας εἰς τὸν Γιαβέρ Χάν καὶ ἀκολούθως εἰς τὸν υἱόν του Μαζάλ Χάν. Μετὰ δὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ τελευταίου τούτου, ἡ ἀρχὴ περιήλθεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Καζάλ Χάν (πρὸ διωδικαετίας περὶτοῦ). Ὁ κυβερνήτης τοῦ Μωχαμέραχ, καίτοι Πέρσης αὐτός, εἰδείχθη ἰδιαίτερος πιστὸς εἰς τὴν Ὁθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ἐξ ὧθεν ἐτησίως 5,000 λιρῶν διὰ τὴν ἐπίδωξιν τῶν ὀχλῶν τοῦ ποταμοῦ—ἐφ' ᾧ ἔλαβε καὶ τὸ παράσημον Ὁσμάνικῆς δευτέρως τάξεως.

Μετὰ τὸν νέον καθεστῶς, ἡ πολιτικὴ μετεβλήθη ὁ τελευταῖος γενικὸς διοικητὴς τῆς Βασόρας, ἀγνοῶν ἴσως τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς χώρας ταύτης, τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώριζε ποτὲ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, ἐκακομεταχειρίσθη τὸν Καζάλ Χάν, ἐπέσας τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ καὶ ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ τυπῷ λιβελλῶν ἐναντίον του.

Ὁ Καζάλ Χάν, ἀρῶν ματαίως, προσέτρεξεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν του, ἣτις ἐπαρξάμεν ἐν τῇ ἀναρχίᾳ ἐμμήνην τὸ παρόδεγμα τοῦ γείτονός του Μουμπάρεκ καὶ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν εἰς Μπουσῆρ ἄνοιξαν, διαπιστευσμένους, ἐκὼν εἰς τὸν γενικὸν πρόξενον τῆς Ἀγγλίας. Συμφωνία συνελήθη μετὰ τῶν Ἰνδιῶν εἰς τὸν Πέρσην διοικητήν.

Ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἦτις τῇ 1840 εἶχεν ἀνθρακικὸν σταθμὸν ἐν ταῖς ἀγρόσις γαίαις τοῦ

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πῶσα αἰτήσις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται

Πρὸς τὸν κ. Ἱ. Λαμπρὶδὴν δικηγόρον

Ὀδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

Ἀδεν, ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς ἀνατολὰς πορείαν τῆς Μετὰ τὸ Ἀδεν. ἡ Μασκάτην τὸ Ὀμάν, ἡ νῆσος Μπαχρέν, τὸ Μωχαμέραχ καὶ τὸ Κουβέιτ ὑπῆρξαν οἱ σταθμοὶ τῆς πορείας τῆς. Ἡ σημερινὴ δρᾶσις τῆς ἐν τῷ περσικῷ Κόλπῳ, ὁ βομβαρδισμὸς χωρίων τινῶν, ἡ ἀποβίβασις ἀγγλῶν στρατιωτῶν κα-θὼς καὶ αἱ ἐπακολουθεῖσαι μάχαι δὲν εἶναι φύσεως καθησυχάζουσας τὴν δημοσίαν ὀθωμανικὴν γνώμην ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς χώρας ἐκείνης.

ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Ἡ ὀξυνομένη ἀντιζηλία τῶν Δυνάμεων.

Παλινδρομήσας ὁ σκυθικὸς χείμαρρος τῆς Μαντζουρίας, ὅπου ἀντιτάχθη αὐτῷ ὁ ἀνυπερέβλητος φραγμὸς τῶν ἰαπωνικῶν λογγῶν, ἐστράφη πρὸς ἄλλο εὐρηθητότερον σημείον τῆς ἐσχάτης Ἀνατολῆς, πρὸς τὴν σινικὴν Μογγολίαν. Ἐπὶ τῇ προφάσει, δι' ἣ σινικὴ παρεβίασε τὰς πρὸς τὴν Ῥωσίαν συνθήκας, αὕτη ἐπιδίδει τὰς ἡμέρας ταύτας τελεσίγραφον πρὸς τὸ Ὀδρανίον Κράτος, πρὸς κύρωσιν δὲ αὐτοῦ διέταξε τὴν πρὸς τὴν Μογγολίαν κίνησιν τῶν Ἀσιατικῶν στρατευμάτων τῆς. Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐθαυμάσθησαν, διὰ σφοδρότατον δὲ ἀθροῶν ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἐπιτίθεται κατὰ τὸν κατακρητικὸν τοῦτον βουλευμάτων τῆς Ῥωσίας.

Ἡ περιπέτεια αὕτη συνεπέρχεται ὡς μία ἐν τρανοτάτῃ ἀπόδειξις, δι' ἣ τριπλῇ συνεννόησις δὲν ἐχαλάρωθη ἀπλῶς, ἀλλ' ἐσθεθῇ ἐς αἶψ.

Ὁ Ἀπλανὴς ἀστήρ, περὶ ὃν στρέφεται δορυφοροῦσα σύμπασα ἡ Εὐρώπη σήμερον, εἶναι νῦν ἡ Γερμανία, ἥτις ἀπὸ μακροῦ παρασκευασθεῖσα στρέφει νῦν δλὴν τὴν ἐλκίην καὶ ἡθικὴν δυνάμιν τῆς, ἥν προσπορίζουσιν αὐτῇ αἱ συμμαχίαι τῆς, κατὰ τῆς μόνης εἰς τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν τῆς ἀντιζηλὸν Δυνάμεως, τῆς Ἀγγλίας. Ἀπ᾽ ἐπὶ κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον εἶναι πεπωμένον ἡ μεγάλη νη-σωτικὴ δημοκρατία νὰ ἀγωνισθῇ μόνῃ κατὰ τῆς ἡπειρωτικῆς ἀπολυταρχίας, γερμανικῆς νῦν καταστάσεως, ὡς ἦτο γαλλικὴ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος αἰῶνος, πρὸς αὐτὴν δὲ θάπτον ἡ βράδιον θὰ στρέψῃ τὰ βλέμματα τοῦ ὅλος ὁμοῦ τῶν ἀδυνάτων κρατῶν τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ δλὴ ἡ φιλελευθέρα δύναμις, καθ' ἧς πεποίθημεν ἐπὶ τὸν Θεὸν δι' ὃ θὰ συντρίβῃ ἡ διπερφίαλος καισιδρόφρακτος βία.

Τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τούτου μετὰ τὸν γερμανικὸν κόσμον καὶ τῶν φιλοῦντων τὴν ἐλευθερίαν λαῶν, ὧν καὶ ἀνάγκην πρωτοστάτης θ' ἀναδειχθῇ ἡ Ἀγγλία σύρουσα μετ' ἐαυτῆς ὅλας τὰς λατινοελληνικὰς φυλάς τῆς Εὐρώπης, πολλοστὸν τεκμήριον εἶναι καὶ ἡ ἐπιμελὴς διαδιουρία, εἰς ἣν ἐξέχει κατὰ πατροπαράδοτον ἔθος ἡ Ἀστωρία, δι' ἣς αὕτη προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ ὑποπτον τὴν Ἀγγλίαν εἰς τοὺς Τούρκους.

Ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἀπερίστροφος ἡλῶσα τῶν λόρδων Κριού καὶ Λάνδσας περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ τουρκικῶν φρικαλεοτήτων, ἥτις κοτεθορύθησε τοὺς Τούρκους, κατεκρήθη ἀναφανδὸν ὑπὸ τοῦ αὐτογερμανικοῦ τύπου Νῦν ἡ «Πολ. Ἀνταποκρίσις» τῆς Βιέννης ἰσχυρίζεται μετὰ κακοδοῦλον προνομίας, δι' ἣ γλώσσα αὕτη ἐνθαυρῶνται τὴν Ἀλβανίαν καὶ Μακεδονίαν εἰς ἐπαγνάσεις.

Τὰ ἐν Τουρκίᾳ

Ἡ ὑπόδειξις αὕτη ἀναμφιβόλως γενομένη πολλὴ πρὸ τοῦ ἄρθρου τῆς βενετίας «Πολ. Ἀνταποκρίσεως» ὑπὸ κύκλων ἐγκυροτέρων ἔδρε τοὺς Τούρκους προθύμους νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι καὶ ἡμᾶς μανθάνομεν, δι' αἱ ἐν Ἀλβανίᾳ φρουραὶ ἐτοιμασθήσονται, σερραὶ δὲ ὀλοκήροι ἐπεδρεῖν καλοῦνται, ὅπως τηρήσωσιν ἀπαράμεικτον τὰς ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ Βουλγαρικὰ σύνορα στρατιωτικὰς δυνάμεις ἐκ τῶν διὰ τὴν Ἀραβίαν ἀναγκαίων ἀραιμάδεων.

Περὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ πραγ

ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ